

VESSÜNK SZÁMOT!

Kerekén egy hónap múlva, június elején egész Kanadát keresztül-kasul járják a népszámláló biztosok, hogy hü képet alkossanak ennek a roppant kiterjedésű birodalomnak a lakosságáról. A népszámlálásnak nemcsak politikai és gazdasági, hanem igen lélektani rugó is vannak és éppen ezért időszerű, hogy ezzel az óriási fontosságú országos mozgalommal foglalkozzunk. Nekünk magyaroknak különben is rengeteg bajunk, panaszunk van az eddigi népszámlálásokkal szemben s így éppen kapóra jön, hogy száz más bajunk közepette ezzel a kérdéssel is foglalkozzunk.

Mondhatnánk ezt ugy is, hogy a népszámlálásnak sok köze van a mi megszámálhatatlan kanadai bajunkhoz is. Mert mi más panasz van a kanadai nyargalnak, mint az, hogy nem kap munkát, nem tud boldogulni, nem tud vidéken megfelelő magyar tolmácsot találni, másokat részesítenek előnyben a más nemzetiségű elömlunkások, nem talál magyar orvost, ha beteg és nem talál magyar ügyvédet, ha jogait akarja biztosítani. Mindezek nagyrészt főleg az újkanadások panaszai, de nem mentek a jártól a régi pionír-idők becsületben megözörlt magyarjai sem, hiszen hol van magyar származású tanító, tanár, aki megmenthetné gyermekeiket magyarságuknak, hol van magyar közéleti, városi előjáró, tartományi vagy birodalmi képviselő, aki gondoskodnék a kanadai magyarság kívánságainak beteljesüléséről??

Utóvégre is a nagyobb számban levő franciák, németek, ukránok, lengyelek példája világosan mutatja, hogy ez az egyetlen út, amelyen haladva eredményeket érhetünk el Kanadában. Végül is kevés magyar jött ide azzal a szándékkal, hogy kiadja utolsó csapp életenergiáját is — és azután szaporítsa azok számát, akik névtelenül örökre eltűnnek a kanadai temetőben, hogy biztosítanák utódaik megélhetését és jövőjét. Az állandó vándorlással kapcsolatos szerencsétlenségek egész sorozata, nemkülönben a munkanélküliség mintha különösen a magyart pusztítaná. Amikor nem gondoskodunk arról, hogy saját magunk meggyökeresedjünk ebben a szomorú világban, ugyanakkor elvetjük a kanadai magyart jövőt is magunktól.

Nem szeretnénk ezzel azt állítani, mintha a kanadai magyarság nem áll hivatása magaslátán és nem igyekszik legjobb tehetségével az érvényesülésre. Kétségtelen azonban, hogy szám talan esetben nem tudjuk — éppen az együttes fellépés híján való tehetetlenségünknél fogva — kibaszni a adott helyzeteket. A leromlott viszonyok mellett legnagyobb részét ennek tudható be, hogy ezer és ezer magyar bolyong tanácstalanul szerte az országban s mire olyanvalakire akad, aki jótanácsot látná el, addigra már annyit szenvedett, annyszor csalódott, hogy nem hisz már talán a saját érzeléinek sem.

Mert hogy a jelenlegi kanadai magyar állapotok nemcsak anyagi, hanem lelki romlásba vezetnek, az éppoly bizonyos, mint az hogy ha most nem mulasztjuk el ezt az utolsó alkalmat — meg vagyunk mentve. Ha a népszámlálásról ki tudjuk mutatni a százezer kanadai magyart, akkor ki tudunk verekedni legalább annyi munkát magunknak, mint amennyit a százezeret számláló más nemzetiségiek kapnak. Mindaddig azonban csupán mint önmagával szembe fordított, elenyésző kisebbséget fognak kezelni bennünk, mellyel még komolyan foglalkozni sem érdemes.

A magyar nemtörődömségtől éppen a közelmúlt napokban sorolt fel szomorú adatokat két messziről jött munkástestvérünk, akik most voltak először szerkesztőségünkben. Az egyik évek óta dolgozott egy British Columbia-i bányában és megta-

karított pénzéből ment haza látogatába, a másik viszont teljesen lerogyolódva ment ki a mult ősszel az egyik manitobai hatóság fiatepre, ahol négy hónap alatt 167 dollárt takarított meg. Mindkettő arról panaszkodott, hogy legjobb barátai is cserben hagyták őket és kénytelenek voltak idegen nemzetiségűekkel dolgozni, miután a magyarok "jobb" munkakalkulációt hajszolva Kanadának éppen a másik sarká felé vették kockázatos utjukat.

Ugyancsak a fenti két magyar mondta el, hogy amikor ismét találkoztak barátaikkal, azok "nem felejtettek el — kölcsönkérni tőlük, mondván, hogy mióta elhagyták "rosszul" fizetett munkájukat, még betevő falatra is koldulniok kellett. Miért nem nyugszanak meg tehát azok, akiknek — ha a mai viszonyok folytán szegényesen is — biztosítva van a mindennapi kenyerük, avagy miért hagyják el megszórt helyüket honfirtaunk, noha jól tudhatják, hogy mindig könnyebb boldogulni ott, ahol ismerik a dolgos embert! Erre a kérdésre talán éppenny nem lehet megfelelnünk, mint arra, hogy miért engedték át egyes esetekben magyarok a más nemzetiségűeknek a szükségmunkákat?!

A június elsejei népszámláláskor nem fogják a biztosok a fenti kérdéseket bolygatni — jól tudjuk — a kanadai magyarságnak azonban egyszer már igazán számot kell vetnie önnön magával. Még a legszélsőségesebb elveket vallóknak is meg kell egyezniük abban, hogy ez így nincs rendjén. A kanadai magyar élet az eddighez hasonló tünyságában nemhogy nem fejlődhetik tovább, hanem egyenesen romlásba viszi meg azokat is, akik minden lehető elkövetnek arra, hogy megmentsék a jövőnek ezt a sokat szenvedett mai nemzedéket. Június elején tehát valljuk meg magyarságunkat — és vessünk számot önmagunkra is!

KI IDÉZTE ELŐ A VILÁGHABORUT?

UJABB ADATOK A FRANCIA SZABADKÖMÜVESEK AKNA-MUNKÁJÁRÓL — MI TÖRTÉVT 1914 JUNIUS 28-AN LONDONBAN? — ELŐRE TUJTAK AZ ANGOLOK A SZARAJEVI MERÉNYLETRŐL, MELY KIROBBANTOTTA A VILÁGHABORUT

A németek hangszorgalommal gyűjtöttek minden apró-köcske mozzanatot is, hogy majdan feltárhassák a világ lelkiismerete előtt azt a játékot, amellyel az antant hatalmak lángbaborították a békés kontinenset. Különösen érdekes közlemény jelent meg a Berliner Monatshefte für Internationale Aufklarung mult havi számában. A nevezett cikk angol írója Norman, akinek 1924-ben megjelent nevezetes munkája: "The Searchlight on the European War" már sokat beszélgetett magáról. Normant a háború alatt letartóztatták, mert olyan ügyekről tudott, amelyekről nem volt kívánatos, hogy az an-

MIÉRT NEM VOLT "IGAZ ÜGY" A VILÁGHABORU?

A cikk bevezetésében az angol író megemlékezik azokról a körülményekről, hogyan alakították meg Londonban a párisi "Haut Orient de France" szabadkőműves páholy iktászervezetét. "1907-ben — írja Norman — Fulham városkában Crookham Road-on levő lakásomban találkoztam először Mr. Smith-el, aki Headingley álnév alatt több folyóiratban írogatott. Ez a férfi ismerte szocialista érzésvilágomat és tudta rólam, hogy sokat foglalkoztam a munkáviszonyokkal, mint ilyen íróembert szolgált fel, hogy a megalakítandó fiókszervezetnek legyen szervező tagja, mert "óriási célok megvalósítása előtt állunk..."

Természetesen, mint angolok nem fogadhattunk el francia mintákat és bizonyos autonómiát is akartam szervezőm részére biztosítani. Ezen az ellenálláson mulott, hogy nem lettem tagja a megalakult páholy-nak, de Smith még évek mul-tán is szorgalmazta belépésem-et, amire úgy akart rávenni, hogy felsorolta előttem, Delcassé, Poincaré, Briand, Millerand neveit, mint akik már tagjai a párisi társaságoknak. Smith szerint Jean Jaurés nem volt tagja a Grand Orient-nak. Ellenben Vandervele, Miljukoff, Venizelos és Bissolatti már be léptek volt a párisi nagypáholyba. Amikor a "közös" cél felől érdeklődtem, a válasz meglepett "az európai hatalom csoportosulások megbontására kell törekedni." A francia érdekek előtérbe nyúlása igen szembetűnővé vált előttem és az akkor szerkesztésem alatt álló "The Bend" című folyóiratban erős kritika alá vettem az antant és a hármasszövetség vérszélves megozslásokra való politikáját. Független ítéletem ha mar magára hitva a kormány figyelmét és a lap bankára, aki ismerőse volt Lloyd George-nak, Mr. Wallace egy szép napon felszóllított, hogy változtassak cikkeim politikai tendenciáján, vagy pedig mondjak le ál-

lámorról. Ez 1913-ban be is következett és Kennedy vette át munkakörömet, aki Verdard ál-néven azután heves erővel támadta a központi hatalmakat."

Igy jutunk el a kritikus 1914 június 28-iki dátumhoz, amikor meglepő élményeket mond el Norman.

"1914 június 27.-én este, a londoni National Liberal Club székfőzából hivatalomba siettem, mert valakit meg akartam nézni a szerkesztőségben. Tizenegyóra már elmulhadt, amikor a strandon végig haladtam és egyszercsak megint ugyanaz a Smith állt előttem, akivel már annyiszor volt alkalmam találkozni."

"NINCS SEMMI HIR SZARAJEVBŐL?"

— Mondja csak, olvasta a Klubban a kifüggesztett táviratokat? — kérdezte sietve, bizonyos nyugtalansággal hangjában.

— Igen.

— No és? — meredt rám.

— Csodálkozni kellett e különben nyugodt ember fölindulásán.

— Miért? — kérdeztem.

— Nincs semmi hír Szarajevóból?

Bevallom: azt se tudtam akkortájt, hogy jól is van e város s ezért megint csak felvilágosításért fordultam ismerősömhez, aki azonban a levérgöböt nézett s csak ennyit dörmögött:

— Boszniai város. Talán csak nem követtek el valami hibát? ... s ezzel már el is alettem, én meg gondolataimba tetemkezve tévováztam, hogy vajjon mit is akart ez az ember? — Az olvasó emlékeztetébe idézheti, hogy szombaton este kilenckor egy bombamerénylet megghiusult volt Szarajevóban s ez a bizonyos Smith, a londoni Grand Orient nagypáholy tagja ugyanazon este feltizenkettőkor már érdeklődött: hogy mi hír van Szarajevóból?

De Norman még folytatja... "Másnap, 1914 június 28-án délután hivatalos voltam ismerőseimhez, akik igen jó viszony-

ban voltak a Hulton-Northcliffe sajtó befolyásos uraival és a Daily-Express néhány szerkesztőjével. Képzeltető csodálkozásom, amikor az angol vasárnapi munkaszünet ellenére arról értesítenek, hogy a háziur bement a szerkesztőségbe. Később, négy órákor, egy hölgyvendég érkezett, akitől megtudtam, hogy a monarchia trónörökösét ma meggyilkolták és a férje szintén bement a hivatalába. De a táviratok csak este 8 órákor érkeztek meg Londonba mert kerülő uton Athén—Páris hozta a hírt, a Wien—Belm—Amsterdami vonalat a cenzura tartotta foglalta."

Ebből Norman azt a következtetést vonja le, hogy egyes angol sajtóemberek is előre tudtak a szarajevói merénylet tervéről, sőt azt is állítja, hogy Prin cip, Ferenc Ferdinánd gyilkosa nemcsak Párisban járt, de Londonban is megfordult. A fenti megállapítások igen nagy fényt érővel bírnak. Jean Jaurés meggyilkolása is fölöttébb súlyos híronyiték, ha meggondoljuk, hogy — Smith szerint — nem volt tagja a nagypáholy-nak és épp akkor ölték meg, amikor háboruellenes beszédjét akarta elmondani.

Ki az a Charles Réthy?

Mult kedden az egyik belga ócska "Aró" harmadik osztályán egy 27 éves fiatal ember érkezett Newyorkba és Charles Réthy néven bért az egyik szállodában szobát. A véletlen úgy hozta magával, hogy a szállodának több belga lakója volt, akik felismerék a fiatalemberben Albert belga király második fiát, aki tanulmányra érkezett az Egyesült Államokba. A királyi herceg elutasított magától minden ünneplést és kijelentette, hogy mint egyszerű turista akarja bejárni Amerikát. Hogy a magyar hangzású Réthy nevet miért választotta, arról nem nyilatkozott.

LEHET VALAKI CSEHSZLOVÁK, JUCOSZLAV AVAGY RUMAN ÁLLPOLGAR — A FŐ HOGY ÉRZÉSBEN MAGYAR LEGYEN S EZZ ADJA TUDTUL A NÉPSZÁMLALÁSI BIZTOSNAK

A REVOLVERES ANGYAL

IRTA: SZARKA FERENC

A "Kanadai Magyar Ujság" eredeti tárcája

Már napok óta szakadatlanul esik az eső. Az utak — melyek máj közepéig évtizedek óta csak esővel járhatók Kanadának ezen a gyérén lakott vidékén, ahol most a legközelebbi szomszéd is 8 vagy 10 mérföldnyire van — már ki vannak mórve, de a sok közbeeső kisebb-nagyobb lapályok miatt járhatatlanok. Ezek a mélyedések a rengeteg esőzésekkel annyira megteltek vízzel, hogy ameddig a szem ellát, csak apróbb, vízből kiemelkedő, legközelebbi dombnak irányítva sze kere rúdját, napról napra bőrig átázva, dideregve nógatja iganóvó barnaít Savanyu Álmos. Alacsony, vézna termetű, körülbelül husz éves, igénytelen kinézésű legényke. Hajáról és összes ruhájáról reggeli hét óra óta állandóan csurog a víz, gémberedett ujjain átázott keztyű, melyekkel próbálja egy félfüllő pej ló és egy szürke östvérből álló fogatját kormányozni.

Már estefelé jár az idő és még meussa a város, ahova a vidéki teljeselmélőktől összegyűjtött "anyagot" kell az állami feldolgozó intézetbe szállítani. Ma különösen rossz napja volt, ámbár tegnap is csak reggeli 4 órákor vergődött haza, úgy volt tökéletesen átázott ruhájá-

ideje megszártítani és ma reggel elindulás előtt vízesen kellett magára öltöni. Bár az előző éjjel sem volt alkalma a nagy köcske miatt vacsorázni, ma reggel újra csak reggeli nélkül indult a hosszú utnak, lovai is fáradtak és ma a szállítandó anyag mennyisége is valamivel több, mint amit számítása szerint — figyelembe véve a többnyire vízzel borított vidéket — fogatjával a tizennyolc mérföldnyire levő városba bevontatni képes lenne. Igaz, hogy utabesik két angol telepes és ott esetleg meghálhatna, de Istenem hogy menjen azokhoz, miután angolul beszélni nem tud, hogy mit értesse meg velük, hogy megvan odatalál-e, mert már is setédek és még a közelebbi telepes is vagy hét mérföldnyire van.

Héj, de régen volt tegnap déli 12 óra — sóhajta — és közben azon töpreng, hogy ma már azért is elmaradt az ebéd, mert a rossz utak miatt már a délielőtt folyamán kétszer elakadt és csak hosszú, keserves, derékig érő vízben való kilindások után tudott valahogy kivergődni... Mire odaérkezett, ahol az előző napokon ebédelni szokott már négy óra is elmúlt. Most meg már egész setét van, az eső még mindig esik. Néha hol közelebb, hol távolabb egy-egy prérikutya keserves vonítása hallatszik. No, mégis van valami más élő lény is a közelben — gondolja unottan amint fogatja a legnagyobb erőfeszítéssel vonzója szerkerét a vízből emelkedő dombra — és feldolgozó intézetbe szállítani. Savanyut elfásítja az idegelt nagyon is megviselő utóbbi napórák verődött haza, úgy volt tökéletesen átázott ruhájá-

tól gémberedten, a fáradságtól elcsigázva, a magas kocsi-ülésen szundikálni kezd. Hogy mennyi ideig tarthatott ez a kellemes állapot, az bizonytalan, egyszer csak nagyot zökken a kocsi s ugyanakkor érzi, hogy repül előre, fejlet lefelé, a következő pillanában víz alá merül, hullámok csapkodása, lönyerítés hallatszik... Savanyu kétségbeesetten kapkod... Újra hullámok csapkodnak és mintha alulról felfelé, valami ismeretlen erő kiemelné a vízből... Utána újra elmerül. Ekkor mintha kezei, melyeket a rajta levő kecske-bunda is akadályozott a gyorsabb mozgásban, talajt érintettek volna. Kapaszkodik és amint ereje teljes megfeszítésével próbál felállni, bundájának alsó szárnyára lép és kétségbeesetten úgy érzi, mint-ha valami ismeretlen erő vállainál fogva nyomná lefelé és elernyedetten visszabukik.

Kanadai jó Istenem. Mi lehet ez. Álom? Dehogy is álom, hisz agyvelejében iszonyu szurást érez, aztán ereje végső megfeszítésével öntudatlanul kapkod össze-vissza és a keze vétele-nél egy szilárd, jól megmarkolható küllőbe akad. Feltápázkodik s próbálja gondolatait rendezni. Ekkor úgy tűnik fel előtte, mintha a kavargó hullámokból egy ló emelkedne ki és a vizes ruhát, hiszen már már csak ugyanaz az állat keservesen nyerit. Ó, kut a tó közepén, nyílallik hirtelen eszébe és megdermed még a gondolatától is. Aztán eszeveszetten kezdi az istrángokat a víz alatt. Egy, kettő, három már ki van kapcsolva... Még egy és — ekkor a hullámok újra óriási erővel csapkodnak körülötte, egy roppansz, oldalában tompa

ütést érez és elterül. Az élet-öszön azonban újra munkára kényszeríti és úgy, ahogy az adott körülmények között képes, vonszolja magát előre.

Hol feltápázkodik, hol ujjal elelik, végre kivergődik a part-ra. Próbál széjjelézni, a sötét-ben nem lát semmit. Értzi, hogy gyenge, leereszkedik az átázott földre s csak úgy rázza a hideg. — Vajjon hol lehetek — kezd újra vizsgálódní... Mintha valami épületnek a környező fal szanának... Lehetetlen, pedig de jó volna legalább valami elhagyott épület! Elindul... Ejj, képzélődés! — és mégsem, megtapogatja: ház, ablak, igen ez ablak, talán ajtó is van? Kedres, igen az ajtó, katorász és fájó torokkal nyögi: Haló, haló haló.

Gyér világosság s az ajtó nyí-lak. Fehér ruhában egy angyal jelenik meg az ajtóban, s néz. — Kicsoda maga, mi lerte? — kérdezi az angyalnak képzelt leány, magyarul. — Hisz maga csupa sár, vér, hol járt? Jöjjen be. Savanyu bevanszorog s le-roskad az ajtó mellett a padló-ra, s bámul maga elé. — Mondja mi lerte magát? — Nem tudom, itt a vízbe estem. — Víz-ben esett? Honnan? ... Savanyu az utóbbi szavakat már nem hallja. Eldül. A leány fel-rázza: — Vesse le magáról azt a vizes ruhát, hiszen már már az egész padló egy árvis. Igen. Aztán fekdűjön le és aludjék egyet. Erre az utóbbi szóra kezd Savanyu fellegyelni. Lefe-küldi? De jó is volna. De ho-vá? Hiszen az egész ház csak egy szobából áll...

— Sajnos tüzet nem tudok gyújtani, mert a száraz tűzre-va ló elfogyott és talán csak hol-nap hoznak, tehát csak úgy töl-

felmelegedni, ha azt a vizes ru-hát leveti magáról. Tehát én a lámpát eloltom és maga levet-kézik és lefekszik a bátymá-gyába, de egészen a tulsó szé-lére. — Erre a lámpa máris el-alszik. Savanyu a sötétben, nagynehezen lefejtí magáról a vizes ruhákat, bebukik az ágy-ba és a parancs értelmében be-fordul a fal felé.

— Lefeküdt már? — Igen — feleli megszeppen ve. A lámpa újra meggyul, aztán a leány odalép az ágyhoz. A vánkos alól kihuz egy revolvert és Savanyu még mindég csata-kos arca előtt fenyegetőleg for-gatva mondja: — Ameddig a bátymá haza nem érkezik, kihirdetem az ostromállapotot. A legelső gyanus mozdulatra lelövöm! Értette?

A BÜN

IRTA: BETHLEN MARGIT

A kisleány tétovázva állott meg a kerítés mellett. Senki sincsen a közelben. Ha átdobja a vajakenyeret a kerítés tulsó oldalára, azt fogják hinni, megette... és ő megszabadul tőle. A gyerek undorral néz az ujnnyi füstgásgú vajrétegre, amely a kényeret borítja. Utálatos. Már most felémeledik a gyomra, ha csak arra gondol, hogy beléharapott. Vitamin, vitamin, ezt mondta a doktor bácsi multkor, amikor mamával beszélt. Úgy látszik, hogy mind abban, amit nem lehet lenyelni, mely oly undorító, a gyűlö-néshétfájában, amelyet azóta néha szabad kiköpni, a nyers

tejben, amitől beteg lesz, ha csak szagát érzi és mindenkéfé-lőtt ebben a szörnyű, hideg, zsik-zsikos vajban, valahol elbujva ott kuksol a vitamin, amely a dokle-ter báci állítása és mama hite szerint az ő fehér, halavány, vérszegény testét és arcokáját vízposzsgásra fogja festeni. A kisleány mamája, ki a racioná-lis rendszernek hive, ezt igen szépen meg is magyarázta neki: Ő pedig elhitte. Természetesen elhitte, hogy ha mama mondja! Csak épp azt az egyet nem ér-tette meg, hogy miért fontos az hogy ő pirospozsgás legyen.

Mert ha mama ezt a színt any-nyival jobban szereti, ott a kis kerek skatulya a toalett aszta-lan, tele kemény, vörös porral, mázolja abból egy keveset az ő arcára is, nemcsak a sajátjá-ra.

A kisleány óvatosan körülnéz azután lábujjhegyre állva át-kémlel a kerítés tulsó oldalára. Senki. Vagyis... de hát az nem számít, az gyerek, úgy mint ő, azonkívül rongyos is meg szurtos, be sem eresztenék a szobába, ha árukkodni akarna nemhogy szoba álljanak vele. Különben is, ide se néz, a földön kuporog, s mintha lyukat ka-parna. De vajjon miért?

A kisleányban felülkerekedik a kíváncsiság. — Te. Mit csinálsz? — kiáll-totta suttogó hangon, nehogy hangja valakit idecsaljon. A másik gyerek, mint a tettenért bűnös, úgy rezzen össze. Aztán látva, hogy a kisleány egyedül van, konok közömbösséggel ka-par tovább.

— Nem a tied. Könnyű ne-ked. Nem vagy éhes — mor-mogta, miközben az első kisleány krumplit rongyos szoknyá-jra kilógó zsebébe rejti. — Éhes

A kisleány hangján hirtelen vaki-tó villámként végigcsikázik egy gondolat. Ha éhes... akkor talán elfogadja a vajakenyeret és neki nem szükséges azt sem eldobni, sem pedig megenni... ami akármilyenképpen is bor-zasztó, mert kényeret eldobni nagyon bűn... Lám a pcolban örökké táncoló kisleány tanu-lásos meséje. De megenni, a-mikor úgy, de úgy undorodik tőle... és utóvégre a vajaske-nyérnek igazán mindegy lehet, hogy ki eszi meg, a vitaminnak meg szintén.

— Akarod? — nyujtja hirte-len támadt elhatározással a ke-nyeret a kerítésen át. — A kis toprongyos egy pillanatra oda-lótt szemével, aztán mint va-lami farkaskölgyök, kikapja az ételt a másik gyermek kezéből és nagy harapásokkal magába falja. Csak mikor az utolsó fa-latot is lenyelte, néz fel me-genyhült, hűsüges kutyaszem-lé a kerítés fölött átkukucská-ló kisleányra. Talán az első e-set életében, hogy valaki ok nél-kül jót tett vele és valahol egé-szen mélyen, valami őszönős vágy támad fel benne, hogy ezt viszonozza. Lassan kikotorja zsebéből a belérejtett krumplit, gondosan megtörli piszkos szok-nyájával, s felnyujtá a másik gyermeknek:

— Jó, — mondja szinte kö-nnyörgő hangon. — A kisleány csodálkozva forgatja a kezében látott már flet, de csak sütte... nyersen sohasem ette. De ha a másik azt mondja, hogy jó... óvatosan megszagolja, az-tán kissé félve beléharap. Fur-csa, kissé izetlen föld ize van, de a kisleány a gyermekek ért-hetetlen logikájával úgy érzi, hogy ez a minden valóságosság szerint tiltott gyümölcs édesebb